

[Anders Andersen.]

udtalelse fra den højtærede finansminister om hans syn på disse spørgsmål.

Der står jo i statsskattelovens § 18 om skatterådene, at der skal være en rimelig repræsentation. Nu ved jeg udmærket godt, at denne paragraf ikke uden videre kan overføres til amtsskatterådene, men jeg tror alligevel, det ville være både rigtigt og hensigtsmæssigt, om den højtærede minister ved udvælgelse til disse amtskatteråd også lagde vægt på, at det blev en erhvervsræssig repræsentation.

Vi har i øjeblikket i Randers amtsskatteråd 3 socialdemokrater og 1 konservativ. Socialdemokratiets repræsentanter er en landarbejder, en snedkersvend og en redaktør, medens den konservative er sagfører. Man vil altså se, at der er store erhvervsgrupper, som overhovedet ingen repræsentation har i amtsskatterådet. Dertil kommer, at partiet venstre som sådant overhovedet heller ikke er repræsenteret i amtskatterådet.

Jeg vil gerne have ministerens svar på, om han mener, det er en saglig fremgangsmåde, om han ikke mener, det er rimeligt, at der ved udvælgelse af amtsskatterådsformænd lægges vægt på, at der er en repræsentation for erhvervenes interesser.

Finansministeren (Kampmann): Valget af amtsskatterådsmedlemmer sker — på samme måde i øvrigt som valg af skatterådsmedlemmer og skatterådsformænd — efter kvalifikationer og efter de erhverv, de pågældende indehaver.

Jeg kan oplyse, at i amtsskatterådet i Randers amt, hvor der er 4 skatteråd, sad før den pågældende udnævnelse en landsretssagfører, en købmand, en tømrer og en overfodermester. Nu er købmanden gået af og erstattet af en redaktør. Da den nye mand, redaktøren, er ny i arbejdet, er han ikke valgt til formand; det blev landsretssagføreren, der havde den største anciennitet, og det er den normale fremgangsmåde.

Hvad repræsentationen i øvrigt i Randers amt angår, skal oplyses, at skatterådene i amtet har i alt 14 medlemmer, heraf 4 gård ejere og 1 husmand, så man kan ikke sige, at landbruget, hvortil overfodermesteren i amtsskatterådet jo også hører, ikke er

repræsenteret i skatterådsarbejdet i Randers amt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Poul Møller* til finansministeren:

„Har finansministeren været bekendt med eller samtykket i postgirofondens opkøb af obligationer?“

Poul Møller: Det har altid været almindelig respekteret, at den økonomiske politik her i landet var delt mellem på den ene side finansministeriet og regeringen med parlamentarisk basis i folketinget og på den anden side den uafhængige institution Danmarks nationalbank, hvis opgave det efter nationalbankloven er at fastsætte renteforholdene og derigennem animere den økonomiske aktivitet eller holde tilbage på den. Det er ligeledes givet, at nationalbanken ikke kan udøve denne funktion uden både at have herredømme over den korte rente og over den langvarige rente; det vil sige, at man ikke kan udøve funktionen alene ved hjælp af diskontoforhøjelser, men også må kunne betjene sig af køb og salg af obligationer for derigennem at holde det almindelige renteniveau således, som nationalbankens ledelse mener det bør holdes under hensyn til alle økonomiske omstændigheder.

Efter den diskontoforhøjelse, der fandt sted i februar måned, gjorde nationalbanken da også et forsøg på at regulere obligationskurserne, den lange rente, i overensstemmelse med den stedfundne diskontoforhøjelse. Det fremgår bl. a. af den skrivelse, folketingets valutaudvalg har modtaget fra den højtærede finansminister, at nationalbanken i februar måned har solgt for 43 mill. kr. obligationer. Det fremgår tillige af denne redegørelse, at staten ikke i den pågældende måned har opkøbt obligationer.

Det er imidlertid nu blevet offentliggjort, at vel har staten ikke opkøbt obligationer, hvad den heller ikke havde hjemmel til, men derimod har postgirofondens, som ligger inde med betydelige midler, der henstår i nationalbanken, anvendt et meget stort beløb, nemlig 30-40 mill. kr., til opkøb af obligationer på samme tidspunkt, som